

Michaela Ella Hajduková

ZIMNÝ PALÁC

MOTÝL

ZIMNÝ PALÁC

Autorke vo vydavateľstve Motýľ vyšli tituly:

Mágia bohémy
Vôňa kávy a chuť absintu
Severská princezná
Sudička zo severu
Sľub cisárovnej Sisi
Germánka
Kráľovná krvi
Záhrada umenia
Zimný palác
Berlínske hviezdy
Netopierka
Démonov anjel
Rekviem pre anjela
ZlatovláSSka
Draculova žena
Tanečnica
Dorianova kliatba
Nepriзнaná
Nájdem ťa v čase
Nemecké dievča neplače
Zákon krvi

Michaela Ella Hajduková

ZIMNÝ PALÁC

VYDAVATELSTVO MOTÝL

ZIMNÝ PALÁC

Copyright © 2021 Michaela Ella Hajduková

Zodpovedná redaktorka: Anetta Letková

Ilustrácia obálky: Hana Hnízdová

Foto Dmitri Yakovlevich Malama: History and Art Collection / Alamy

Vnútoraná fotografia: Everett Collection / Shutterstock

Grafická úprava: Zuzana Ondrovičová

Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.

www.vydavatelstvomotyl.sk

Vydanie druhé. Rok vydania 2025

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica, BN: 149466/01

Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.

Dunajská 48, 811 08 Bratislava, Slovensko

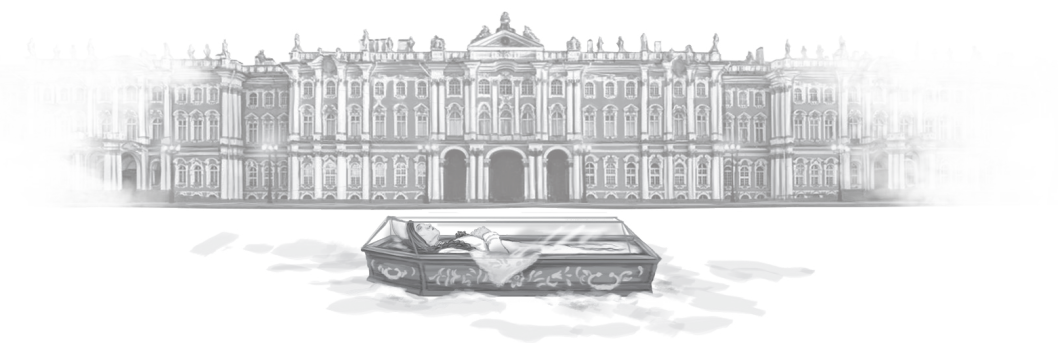
Telefón: 02/381 045 81

e-mail: info@vydavatelstvomotyl.sk

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN: 978-80-8164-436-8

*Mojej milovanej sestričke Táničke. Nezáleží na tom,
ako si ďaleko. V mojom srdci budeš navždy.*

„Pozdravuj odo mňa všetkých,
ktorí si na mňa spomínajú.“

Z listu Tatjany Romanovovej zdravotnej sestre

Valentine Cherbotaryevovej v máji 1918

Keď prišli správy o strelbe
na Tatjanu, jeho (Dmitrija Malamu) odvaha sa zmenila
a zdalo sa, že na bojiskách hľadal smrť.

Olgin list zo Sibíri:

„Otec ma poprosil, aby som všetkým tým, ktorí mu zostali od-
daní, a všetkým, na ktorých títo môžu vplývať, povedala, že sa za
neho nemajú pomstiť: on všetkým odpustil a za všetkých sa mod-
lí. Nech sa nemstia ani sami za seba; nech myslia na to, že inak
zlo, ktoré teraz vládne na svete, bude ešte väčšie. Lebo nad zlom
nezvítazí zlo, ale iba láska...“

Pražské leto

Prólóg

Sverdlovsk, ZSSR, september 1977

„Posledný palác, posledného cára“

Odmalička som vedela, že raz sem prídem, že raz pozbieram odvahu. Čakala som pridlho, zakaždým som sa vyhovárala sama pred sebou. Raz to bolo o tom, že chcem načisto zabudnúť na všetky zvláštne pocity, ktoré ma spájajú s tým domom, inokedy o tom, že je strážený a zamknutý. Raz bol v ňom archív, potom múzeum alebo školiace stredisko. Lenže čas sa krátil. Už o niekoľko hodín bude táto budova minulosťou a moja dilema sa stratí.

Zdalo sa mi, že keby som sa započúvala do vetra, znova by som počula psie štekание či nahnevané hlasy mužov. Bolo tu však ticho. Také, aké býva v málo rušnej časti mesta dávno po polnoci. Mesiac skrývali mraky. Postávala som opretá o strom a sledovala budovu v nočnom tichu. Ani lampa, ktorá stála neďaleko, nesvietila. Ako by sa niekto rozhodol, že tento dom už svetlo nepotrebuje.

Sama som nevedela, čo ma sem tak ťahá. Ipatievov dom; tak ho volali; natretý nabielo, majestátny, so štukami okolo okien a s veľkou záhradou, ma od detstva fascinoval a zároveň strašil. Spomínala som si na podivné veci, ktoré nepatrili do našej rodiny, a preds a som mala pocit, že sú mojou súčasťou. Nebolo to nič konkrétne, iba útržky. Ako to psie štekание. Nikdy som nemala psa, teda mi to nedovolila.

Tomuto domu som sa podvedome vyhýbala už ako dieťa a spomínam si, že zakaždým, keď sme šli s tetou okolo, som jej silno stisla ruku, privrela oči a otvorila ich až na konci ulice. Iné deti

s tým taký problém nemali. Viem, že často preliezali plot a kradli zo záhrady jablká. Nikdy som s nimi nešla.

No tento okamih musel raz prísť. Zajtra už bude neskoro. Zajtra sa uskutoční demolácia budovy, lebo sa plánuje akási nová výstavba.

„Meškám, prepáč, nejaké problémy na trati. Myslel som si, že ťa nájdem už tu.“ Otočila som sa za hlasom. Dmitrij sa vynoril z tmy neďaleko mňa. Usmiala som sa. Prišiel ku mne a vtisol mi na pery bozk. Cez plece mal prehodený batoh, čo znamenalo, že išiel rovno zo stanice. „Stále si si to nerozmyslela?“ ukázal hlavou na budovu.

„Nie. Pôjdeš so mnou? Bojím sa.“

„Ty?“ zasmial sa. „Ty sa predsa nebojíš ničoho,“ objal ma a prisol k sebe, čo som odmenila smiechom.

„Bojím. Veľmi.“

„Tak prečo tam chceš ísť?“

„Lebo zajtra bude už neskoro. Priveľmi ma ten dom láka.“

Vzdychol. „Podme teda.“

Obišli sme plot a vliezli dnu cez dieru v zadnej časti záhrady.

„Je ti zima?“ ozval sa šeptom, keď zapol baterku. Mesiac bol dnes skúpy na svetlo.

„Nie,“ hlesla som a prehltna.

„Trasieš sa.“

„Viem.“

„Uvedomuješ si, že je to naozaj hlúpy nápad liezť tam v noci.“

Zasmiala som sa nervóznym smiechom. „Cez deň je to väčšie riziko. Poď, lebo stratím odvahu. Dnes tam jednoducho musím ísť. A ty si môj rytier, ochrániš ma, keby chcelo na mňa vyskočiť niečo z kúta.“

Jeho odpoveďou bol úškrn. „Čo si myslíš, že tam nájdeš?“

Zastala som a v tme sa dívala na štuky okolo okien, na mreže v spodných oblúkových oknách. Znova mnou prešla smrť. Celé roky som si predstavovala tento okamih.

„Dima, neviem. No musím tam ísť, chápeš to?“

„Samozrejme. To je zas niečo z kategórie: Nikdy sa nesnaž pochopiť ženu?“

„Pod,“ potiahla som ho so smiechom za ruku. „Potrebujem niekoho, kto sa nebojí.“

Pokrútil hlavou. Vedel, že som zanovitá a že mi to nevyhovorí. Ja a tento dom – to sa ťahalo už celé roky. Vedel o tom len Dima, ani tete Lare som sa nepriznala. Ani Jelizavete Andrejevne. Vliezli sme dnu cez pivnicu. Chvela som sa a znovu som mala pocit, že som malá. Bol to starý dom a mňa od detstva strašila babuška všetkými možnými druhmi strašidiel.

Držala som sa Dmitrija ako kliešť, keď kráčal k schodom vedúcim zo suterénu. Zimomriavky som mala až vo vlasoch a bála som sa, že na nás skočí dačo z tmy. Vedela som, čo sa tu stalo. Každý to vedel. Určite aj preto tu bol taký hustý vzduch, že sa človek snažil čím skôr opustiť drobnú klenbovú miestnosť. Keby tá vedela hovoriť, iste by mala desivé spomienky.

Vyšli sme hore. Ďalšie schody, vchody do miestností a čosi... Tapety. A ten pocit. Silný a živý. Akoby som ich už niekde videla. Dotkla som sa ich. V ústach mi vyschlo. Stála som tam ako Lótova žena a nebola som schopná pohnúť sa. Dima vošiel do otvorených dverí a referoval mi, čo vidí. Ja som sa stále nepohla, prestala som ho počúvať, úsmev mi načisto zamrzol na perách. A potom som odrazu vykročila. Akoby so mnou niekto hovoril, akoby ku mne natiahol ruku, lákal ma, volal, kdesi v mojej hlave, v mojom srdci... a ja som šla.

Vracali sa späť. Preliezli plot a stratili sa v noci. Nechápal to. Tvár mala bledú ako socha a pohľad... akoby sa ním dívala ďaleko, za pomyselné hranice sveta.

Tatjana Garinová prekonala svoj strach, vošla do obávanej budovy a čosi si z nej odniesla. Nielen vec zabalenú v starej dedinskej šatke, ale kus toho domu, kus seba...

Jej život už nikdy nebude rovnaký.

1. kapitola

Petrohrad január 2005

Nad mestom sa pomaly a lenivo rozprestieralo svitanie. Mrazivé skoré ráno vošlo do okien, ulíc, vlialo sa do Nevy i na Palácové námestie. Hodiny ukazovali krátko pred siedmou ráno, teplomer hlásil mínus štyri stupne a celú noc snežilo. Sneh pozakrýval strechy aj stopy. Stopy po niečom, čo sa iba nedávno odohrало na veľkom priestranstve námestia. Čosi, čo muselo byť starostlivo naplánované. Alebo mystické?

„Čo to do ri...“ Ivan Andrejevič sa obliال horúcou kávou, keď vyskočil z kresla po tom, čo sa na monitore sčista-jasna zjavila tmavosivá zasnežená vec uprostred snehu na námestí. Okamžite bola na nohách celá bezpečnostná jednotka v Zimnom paláci.

„Ešte pred chvíľou to tam nebolo!“

„Čo je to?!“

„Odoslané hlásenie polícii i vedeniu!“

„Ideme von. Polícia je na ceste,“ otočil sa na odchod šéf bezpečnostných zložiek a s ním niekoľko jeho mužov.

V takmer rannom tichu vyzeral nález uprostred Palácového námestia priam desivo. Muži postupovali pomaly a pre istotu mali pripravené zbrane. Vo chvíli, keď na priestranstvo dorazilo niekoľko policajných áut, Boris Sergejevič a jeho muži sklonili zbrane a šokovane sa dívali na nález a jeden na druhého.

„To je rakva?“ ozval sa jeden z nich. „Skutočne? Rakva?“ nechápavo pristúpil bližšie, muži takisto. Uprostred Palácového námestia stála v snehu kamenná rakva so skleneným vekom a zdobením po obvode. Do mrazu čnela čipka plachty.

Z opačnej strany sa k nim takmer okamžite pridala policajná jednotka a niekoľko sekúnd trvalo, kým spracovala podivný

nález uprostred Palácového námestia. Jeden z mužov natiahol ruku, odhrnul sneh z jedného konca rakvy a uvidel len trblietavú masu bielej látky. Iný to skúsil na opačnom konci. Porcelánová tvár.

„Žena,“ schmatol vysielacku a spojil sa s operačným strediskom. „Nina, záchranku, okamžite!“

„Pre istotu i koronera,“ ozval sa ktosi. „Toto som nezažil, čo to má byť?“

„No skvelé, zavolali ich vrabce?“ prehovoril jeden z mužov so zamračeným pohľadom upretým kamsi za ostatných a všetci sa otočili.

„Sú tu skoro.“

„Idem tam,“ pohl sa jeden z mužov, keď sa k polícii na námestí pridali dve autá s logami televízií. Počítali s príchodom ďalších médií.

Do niekoľkých minút sa námestie zaplnilo zvedavcami za policajnými zábranami, podpornými policajnými jednotkami, ktoré upokojovali situáciu, ďalšími novinármi, cez dav mala veľký problém prejsť záchranka. Otvorenie truhly sprevádzali rozrušené hlasy prizeraajúcich sa i moderátorov, ktorí zabezpečovali výhľad z prvého radu.

„Je krátko po siedmej hodine, záchranári otvárajú zvláštny nález uprostred Palácového námestia. Vnútri je podľa našich informácií žena.“ Moderátorka televízie C1R dostala otázku zo štúdia. „Nie, Alexander, zatiaľ nie je jasné, či je živá, alebo mŕtva. Záchranári otvorili veko! Sú šokovaní! Áno, reč ich tváří je jasná, azda nám skoro povedia, koho našli vnútri...“ Moderátorkin hlas sa zasekol a ľudia za zábranami stíchli.

„Vidíte to, čo ja?“ hlesla udivene moderátorka. „Žena... má biele odev. Vyzerá ako princezná... a na hlave má biely kokošník. Je bledá ako smrť. Záchranári ju práve zabalili do termovaku a odvážajú ju do nemocnice. K novinárom sa blíži šéf bezpečnosti Zimného paláca Boris Sergejevič Gusakov, ale na námestie prišiel práve ďalší človek. Je to riaditeľ Ermitáže Jurij Vasilievič Belobo-

rodov. Na niečom sa dohovárajú, azda nám skoro poskytnú vyjadrenie...”

Pred novinárov sa ako prvý postavil Beloborodov. Zahrnuli ho otázkami všetci naraz. Počkal, kým sa utíšia. „Nález na Palácovom námestí nás všetkých šokoval. Nemáme tušenie, ako sa sem rakva so ženou dostala, náš bezpečnostný systém bol napadnutý.“ Znova ho zahrnuli mätežou hlasov, otázok, fotoaparáty blýskali. „Záznam sa prekrýval. Nieкто zvonku sa napojil na náš záznam a prekryl obraz tým, ktorý bol natočený pred hodinou. Je to práca šikovných hackerov, Zimný palác a jeho zbierky však nie sú v priamom ohrození. Polícia vyšetroje toto napadnutie. Slovo prenechávam šéfovi bezpečnostnej jednotky paláca.“

Napriek tomu, že ho zasypali otázkami, odišiel a na jeho miesto sa postavil Gusakov.

„Ako je na tom žena? Žije?“ Tieto otázky bolo počuť najčastejšie.

„Je v kritickom stave, možno neprežije ani cestu do nemocnice.“

„Máte tušenie, kto za tým môže byť?“

„Zatiaľ nie. Isté je iba to, že neznámy človek alebo skupina ľudí, ktorí to majú na svedomí, nemali v úmysle napadnúť Zimný palác. Jeho bezpečnostný systém zneužili na to, aby sem nepozorovane a bez dôkazu dostali rakvu. Záznam stratil približne hodinu živého času, s čím museli počítať, pretože sneh zakryl stopy.“

„Ako teda nájdete iniciátorov tohto... zločinu?“

„Iste, neznáma žena je v zlom stave, je to jasný zločin. Možno pokus o vraždu. Nateraz je to všetko. Nebudeme sa vyjadrovať k ničomu, čo sa týka ženy v rakve, kým nezistíme viac a kým nebude jasné, ako to všetko dopadne. Určite vám poskytneme nové informácie.“

Gusakov odišiel. Ani on, ani Beloborodov nemali v pláne zotrvať pri médiách dlhšie, ako to bolo nutné. Bolo to zlyhanie. Totálne zlyhanie bezpečnostného systému Zimného paláca i polície, keď jej niekto na takomto mieste, pod nosom, nechal tento odkaz, ktorý ani nedokázala rozlúštiť.

Sanitka medzitým dorazila do nemocnice a mladú ženu prevzal tím lekárov. Stále nebolo isté, či prežije. Jej život visel doslova na tenučkej nitke.

2. kapitola

Praha máj 2004

Akadémia výtvarných umení

Učebňa figurálnej kresby bola plná poslucháčov, ktorí sa pokúšali vypracovať test. Poniektorí sa však viac usilovali skrývať ťaháky pred profesorom Danielom Stanislavským. Vážený profesor mal už svoj vek a povesť. Bolo by tu počuť muchu. Pedagóg bol síce v pred dôchodkovom veku, ale oči mal ako jastrab a uši ako netopier. Stačil najmenší šuchot a už otočil hlavu tým smerom. Kývala som perom v prstoch a uvažovala, kedy bude príležitosť vytiahnuť ťahák. Otázka číslo štyri ma rozčuľovala. Márne som sa snažila spomenúť si na názvy prvých Koršunovových diel. Prečo im dával také krkolomné názvy?! Svagorova pomsta či Svarogova pomsta... alebo Strigobova? ... bogova? Ako sa volal ten oný... Bože! A Nevské vodné... niečo... dofrasa! Mala som to napísané, stačilo len vytiahnuť ťahák. Pri Stanislavskom sa to však rovnalo minimálne situácii na nemeckej diaľnici v *Kobre 11*. Sekunda by ma delila od maléru. Zároveň som sledovala hodinky.

„Posledných desať minút,“ zahlásil s rukami za chrbtom, stojac vedľa katedry. Premeriaval si nás ostrým pohľadom. Väčšina mojich spolužiakov bola napriek profesorovým metódam pokojná. Získať dostatok bodov z testu bolo poslednou podmienkou získania zápočtu z predmetu figurálna kresba. Ich pokoj pramenil z toho, že kresba bola ich veľmi silnou stránkou, a tak neboli z tých nešťastníkov, ktorí potrebovali každý bod. Medzi nešťastní-

kov som, žiaľ, patrila ja. Kresba nebola moja silná stránka, a preto som potrebovala z testu plný počet bodov.

Profesor sa znovu pohol pomedzi študentov a odrazu zastavil pri mne. Otočil sa k lavici, čo bol nemý pokyn pre všetkých, aby prestali robiť, čo robili doteraz. Niektorí zvedavo, iní pobavene, ďalší udivene zodvihli hlavy a čakali, čo bude. Čo sa týkalo mňa, srdce mi spadlo až kdesi pod lavicu.

„Slečna Benická,“ oslovil ma s plnou vážnosťou, pričom sa tváril ako sudca. Zodvihla som k nemu sivé oči, nervózne sa pohrávajúc s perom, a snažila sa netváriť sa vinovato.

„Áno, pán profesor?“

„Ako muž by som nemal, ale ako váš profesor môžem,“ povedal a pred zrakmi celej triedy mi siahol do výstrihu bledomodrého trička. Niekoľko mojich spolužiačok zhrozene zhíklo a ja som otvorila od prekvapenia ústa i oči, keď prsty starého profesora vytiahli poskladaný ťahák a jeho oči sa zúžili. Šum a šepkanie podfarbovali celú situáciu. Nechápali, ako si niečo také mohol dovoliť.

„Slečna Benická,“ prehovoril znovu, keď otvoril papierik. „Čo robí Koršunov vo vašom výstrihu?“

Sama neviem, čo to do mňa vošlo, ale zdalo sa mi, že to prehnal. Urazil ma. Pred celou triedou. Vstala som a pozrela pevným pohľadom na profesora. „Mrzí ma to. Ako vaša študentka by som nemala, ale ako žena môžem.“

Šum a šepkanie dopĺňali zhíknutia takmer z každej strany a niekoľko poslucháčov sa zasmialo, keď som sa rozohnala a opovážlivému profesorovi uštedrila facku.

„Čo si to dovoľujete?“ zasyčal s vypleštenými očami. „Neslýchané. Som tu celé roky, ale ešte som nezažil... takéto správanie! Benická, vezmite si veci a von! Cez figurálnu kresbu u mňa neprejdete, ani keby vás učil kresliť sám Koršunov! Toto bude mať dohru u dekana! Chodte už!“

Kým dopovedal poslednú vetu, zmizla som za dverami. Dovliekla som sa k zeleným kreslám na chodbe, do jedného hodila

sveter, kabelu i pero a naštvane kopla do nohy kresla. Toto som asi prehnala. Lenže ako som mala, dofrasa, zareagovať?!

S rukami prekríženými cez hrud' som len stála a myšlienky mi horúčkovo krúžili v hlave ako komáre. Sorbonna. Takmer som zakvílila! Môj životný sen sa mi ukázal v žiarivých farbách, ako provokácia, a pomaly mizol ako opar nad riekou. Neprežijem to, ak ma dekan vyleje a ja o ten sen prídem. *Hlupaňa!* nadávala som v duchu svojej prchkej povahe, ktorá mi nedovoľovala pri páchaní neprávosti iba sklopiť uši.

Keď sa za mnou ozval hluk, vytrhlo ma to z myšlienok. Z otvorených dverí učebne sa pomaly trúsili ostatní.

„Benická, hustá, nezdáš sa!“ obišiel ma so smiechom prikrčene Martin, tváriac sa, že sa ma bojí. Venovala som mu grimasu.

„Buď ticho!“ zahriakla ho Linda cestou ku mne. „Dovolil si veľa, Táni.“

„Sme ochotné povedať to aj dekanovi,“ zastavila sa pri mne aj Lenka.

„Áno,“ pridala sa Teri a ostatné prikyvovali.

„Ste zlaté, ďakujem, no aj tak som asi zareagovala prehnane. Budem mať z toho zbytočné problémy.“

Spolužiačky ma zúčastnene potľapkali po ramene. Ich podpora bola jedna vec, čeliť dekanovi budem musieť sama.

„Poď, pôjdeme si sadnúť do *Balady* a dáme si kofolu,“ podala mi kabelu, pero a sveter Veva. „Poslala som esemesku aj Rii. Príde za nami.“

„Mama ma zabije,“ prehodila som si kabelu s motívom Lord of the Rings cez seba so zmučeným výrazom na tvári. „A ja sa pôjdem utopiť...“

„Netrep, žiadna kaša sa neje taká horúca...“

„... do Vltavy,“ tvrdohlavo som trvala na svojom.

„Poď už,“ vyprskla do smiechu a stiahla ma so sebou. „Lebo vyjde, a keď ťa tu zbadá, dostane infarkt.“ Zbehli sme po schodoch, na medziposchodí vošli na chodbu a odtiaľ na bočné schodisko. Vonku sa do mňa oprel vietor a ja som myslela na to, že mi nemali

takto prasknúť nervy. Zajtra u dekana si na hlavu nasypem aj tony popola, len aby sa to vyriešilo a aby mi sen o Sorbonne neodplával dolu Seinou.

Moje dve priateľky boli moja skutočná morálna podpora a v duchu hesla *spoločne to zvládneme* Veronika doniesla džús a Viktória vodku. Vraj bola v akcii. Nepustili ma domov, donútili ma napísať mame esemesku, že ostanem u nich na intráku. Dokonca to legálne a oficiálne vybavili s vrátnikom. Podplatili ho bonboniérrou *Tatiana*. Vybuchla som do smiechu, aj keď situácia bola viac než príšerná.

Usadili sme sa na zemi a Veva pustila svoju obľúbenú Ruslanu, ktorá tento rok vyhrala Eurovíziu.

„Neviem, či mám chuť na Rusov,“ skrútila som ústa. „Nemáš niečo... kórejské?“

Ria sa rozosmiala a do hrnčekov naliala trochu vodky a pridala džús.

„Brzdi, ja vodku nepijem. Dofrasa, prečo ste kúpili vodku? Ani jedna z vás ju nepije.“

„Bola v akcii. Nehuť a daj si. A Ruslana je Ukrajinka.“

„Tak na čo?“ zodvihla hrnček Ria. Privoňala som a vodková aróma mi dala po ústach.

„Na debilov,“ zodvihla som hrnček, „ktorí si pokašľú život pre nejakého starého kreténa.“ Zlomil sa mi hlas, položila som alkohol na koberec a vložila si tvár do dlaní. „Dekan ma vyleje, toto mi nemôže prejsť.“

„Prosím ťa,“ chlácholivo sa usmiala Veva, keď sa napila. „Benická sa zo všetkého vyseká. Takú si ju pamätám. Tak prestaň smokliť a napi sa.“ Znelo to ako rozkaz, a tak som jej vyplazila jazyk a napila sa.

Približne o pol hodiny sa moja nálada zlepšila. Ani jedna z nás nebola zvyknutá piť a vodka v akcii za pár korún nám dosť stúpila do hláv.

„Za všetko môže Koršunov!“ zvolala zrazu Veva. „Všetko je jeho vina. Kto mu, dopekla, kázal vymyslieť také názvy diel?“

„Potom aj na Leonarda!“ pridala sa Ria.

„DiCapria?“ nechápavo začkala Veva a mne od smiechu zabehol nápoj.

„Da Vinciho,“ nahodila vážny výraz Ria. „Ten človek hádam ani nespál. Koľko tých archi... chichi...“

Všetky tri sme vybuchli do smiechu. Zrejme myslela architektonické štúdie, ale nazdávať sa, že toto slovné spojenie dá po toľkých glgloch vodky s džúsom, bolo prinajmenšom optimistické.

„Nespomínaj Koršunova. Keď ma dekan vyleje, prisámbohu, že pôjdem za ním do Ruska a poviem mu... neviem, čo mu poviem,“ zafňukala som. „Nesmie ma vyhodiť, lebo... dočerta, ktorým smerom je Vltava? Veva, nedolievaj mi. Asi mám dosť,“ položila som hrnček na koberec. „Čo budem robiť? Skončím ako dokladačka rožkov v Tescu.“

„Benická, nevieš piť. Ešte si daj, lebo melieš z cesty. Nenechaj sa ponúkať a dovoľ mi myslieť.“

Vybuchla som do smiechu. „Teraz akože premýšľaš?“

„Samozrejme,“ zatvárila sa ako baba Vanga a mne i Rii tiekli od smiechu slzy.

Tackavo vstala. „Ideme,“ zavelila a ukázala na dvere.

„Kde chceš ísť?“ zvažovala Ria.

„Vážení pán profesor Koršunov! Ehm... a potom sa uvidí. V spoločenskej miestnosti je počítač s netom. *Davaj, davaj!*“ zvolala.

„Myslíš to vážne? Čo mu chceš napísať, preboha?“ zasmiala som sa.

„Ruslana ma nabudila,“ povedala, akoby to malo súvislosť, a ja som sa znovu napila. Už to nebolo také nechutné ako na začiatku. „Hýbte zadkami, myslím to vážne. Koršunov má súkromné ateliéry v Petrohrade, kde dáva za prachy súkromné hodiny svojim aj iným študentom. Napíšeš mu, aby ťa zobral. Hotovo.“

„Bifloška! Ty máš teda mozgovú kapacitu, hádam si pamätáš aj všetky tie archi... chichi,“ rozosmiala som sa a Veva mi

vyplazila jazyk. „Nerehoc sa a poď,“ sklonila sa a ťahala ma na nohy.

Odtackali sme sa na chodbu a s neustálym pššt a tichým smiechom sme sa presunuli do spoločenskej miestnosti. Svietilo sa tam. Vpadli sme dnu.

„Ježišikriste, odkiaľ vás vypluli?“ Na gauči sedela v tureckom sede Sabina, ktorá bývala o tri izby ďalej od Vevy a Rie. Na kolenách mala skriptá a okolo seba poznámky. V ruke držala žltý zvýrazňovač. Odmenili sme ju smiechom.

„Pššt, nenechaj sa rušiť.“ Veva sa na tretí pokus posadila za počítač a zapla ho. „Chystáme sa napísať vážny e-mail. Nejaké nápady?“ otočila sa k nám so spýtavým výrazom na tvári, keď sa Ria zložila na druhú stoličku. Znova sme spustili rehot.

„To nemyslíš vážne. Však ty si mozog celej operácie,“ posadila som sa na inú stoličku z druhej strany.

Vzdychla a zagúľala očami. „Fajn, idem písať. Aké to máš heslo? Jaj, jasné...“ Naťukala niečo do klávesnice a niekoľkokrát zažmurkala. Smiali sme sa s Riou na striedačku. Začali sa mi zatvárať oči. Na pol ucha som počúvala Vevu, položila som si ruky na lavicu, a hoci ma ešte zopárkrát oslovila, zaspala som. Ešte chvíľu som mala pocit, akoby som z tunela počula Riin smiech a Vevin hlas. Háдалa sa s počítačom, že je pomalý. Akýsi hlas vzadu mi hovoril, že po vytriezvení to budem veľmi ľutovať, lenže opitý triezvemu neverí...

3. kapitola

O niektorých ľuďoch sa hovorí, že sú deťmi šťasteny alebo že majú stále pri sebe strážneho anjela. Ja som mala pravdepodobne oboje. Už od detstva sa mi stávali veci, ktoré takmer vždy dopadli dobre. Keď som sa ako päťročná zgúľala z betónových schodov, skončila som v nemocnici iba s modrinami, škrabancami, hrčou

na hlave a s udretou rukou. Lekári boli v šoku. V piatej triede som po preskočení kozy na telesnej výchove spadla dolu hlavou. Súdružka zostarla o dvadsať rokov, ale ja som bola celkom v poriadku. Opäť som počúvala to o dieťati šťasteny.

A teraz, keď som so stiahnutým žalúdkom čítala e-mail, ktorý Veva poslala v mojom mene Koršunovovi, som si spomenula na to zasa. Naozaj som mala šťastie, že moja kamarátka aj v podnapitom stave nestratila zdravé uvažovanie a správa bola vecná, jasná, v angličtine a celkom normálna. Napísala mu, že by som si chcela u neho zaplatiť súkromné hodiny, ak by to bolo možné. Aj tak sa mi to celé zdalo ako totálna sprostosť a dúfala som, že Koršunovovi spadne e-mail do spamu a zmizne zo sveta.

Druhýkrát som na šťastenu a strážneho anjela myslela na dekanáte.

„Slečna Benická, dúfam, že si plne uvedomujete závažnosť situácie.“ Dekan sedel za mohutným stolom s rukami spojenými na doske vedľa stojana s perami.

„Uvedomujem a mrzí ma to.“

„Vaše neprimerané správanie bude mať, prirodzene, svoje dôsledky. Profesor Stanislavský je vážený člen pedagogického zboru. Nemôžem však opomenúť ani jeho správanie. Nemal právo zachovať sa takto. Ak vedel, že máte ťahák, mal vás vyzvať, aby ste ho vybrali sama. Nebudem to naťahovať, viem, že ste v programe Erasmus a v ďalšom semestri ste plánovali pokračovať na Sorbonne...“

Stiahlo mi hrdlo. Prečo používa minulý čas?! Nie! Nie! Nie!

„Profesor Stanislavský sa vyjadril, že sa unáhlil vo svojej reakcii, osobne sa vám ospravedlní, pričom to isté očakáva od vás. Trvá však na vašom hodnotení známkou E. Slečna Benická, chcem, aby ste si uvedomili jedno. Celá situácia je nepríjemná pre fakultu aj nás všetkých, ale na rovinu vám poviem, že za to, že to takto dopadlo, môžete poďakovať iba svojmu talentu. Ste neuveriteľne talentovaná maliarka a pedagógovia si to uvedomujú. Trúfam si povedať, že časom sa zaradíte medzi našich najvýznamnejších

absolventov,“ konečne sa pousmial a mne spadol taký kameň zo srdca, že buchot bolo počuť určite až dolu na študijnom oddelení. „Ak by ste neboli takým prínosom pre fakultu, s najväčšou pravdepodobnosťou by sme sa rozlúčili.“

„Neviem, čo mám povedať. Ďakujem,“ šepla som.

„Chodte čím skôr za pánom profesorom Stanislavským, nech to celé môžeme uzavrieť a zabudnúť na to.“

A tak som šla. Na chodbe dekanátu som sa však musela oprieť o stenu a zhlboka dýchať. Ďakovala som všetkým svojim strážnym anjelom i šťastene. Odlepila som sa od steny a rýchlym krokom kráčala do Stanislavského pracovne. Chcela som to mať čím skôr za sebou. A chcelo sa mi kričať od absolútneho šťastia. V tejto euforickej bubline som strávila niekoľko dní. Ukončila som tretí ročník, s Vovou a Riou sme to oslávili pizzou v našej obľúbenej pizzerii *Amore Mio* a koncom týždňa mi prišiel e-mail od Juliett. Život bol nádherný.

Moje zelené balerínky klopkali po Václavskom námestí. Slnko pražilo, kým som sa prepletala húfmi turistov a snažila sa dávať si pozor na kabelku. Konečne som vyvetrala nové letné šaty marhuľovej farby a vlasy som si nechala rozpustené. Siahali mi už takmer po pás. Cestou do *Café Louvre* som sa občas pozrela na hodinky. S Juliett sme si dali stretnutie o jednej. Mala som ešte čas.

Spoznala som ju hneď, ako som sa priblížila k letnej terase kaviarne. Hoci sme sa nikdy nestretli a videla som iba jej fotku, vedela som, že je to ona. Bola ako francúzska víla. Hnedé kučery jej siahali po pleciah a lietali okolo tváre. Mala na sebe žlté šaty nad kolená strihané v páse so špagetovými ramienkami a lodičky na nízkom podpätku. Cez plece mala prevesenú kabelku s motívom Degasových baletiek. Jej oči boli veľké, hnedé a žiarivé. Nasávala atmosféru okolo seba a fotila ako Japonka na výlete. Obľúbila som si ju už v listoch a potom e-mailoch, ktoré sme si vymenili.

Zoznámila nás regionálna konzultantka Adela Mottlová, ktorá takto pomáhala študentom lepšie sa adaptovať v programe. Juliett totiž práve skončila na Sorbonne tretí ročník a do ďalšieho semestra pôjdeme spolu. Vďaka Juliett som si už niekoľko mesiacov trénovala francúzštinu.

„Tania!“ zvolala, len čo ma zbadala, bezprostredne sa na mňa vrhla a objala ma. „Veľmi sa teším, že som tu. Je tu prekrásne. Magnifique! A tiež mám obrovskú radosť z toho, že sme sa konečne mohli stretnúť. Stíhaš? Prepáč, občas si neuvedomím, že mi nemusia rozumieť všetci,“ skonštatovala a široko sa usmiala.

„Rozumiem ti úplne všetko. Jazyky mi idú, s matematikou a ekonomikou je to bieda.“

Srdečne sa zasmiala. „Tak to sme dve. Sadnime si, začínajú ma bolieť nohy.“

Našli sme si stôl pod slnečníkom. Práve ho ktosi opúšťal, mali sme šťastie.

„Dám si ľadový čaj s mäťou,“ objednala som si, len čo sa pri nás objavila čašníčka. Juliett poprosila o ľadovú kávu. Hneď potom sa rozhovorila o hoteli, aký je magnifique, a o tom, že za tých niekoľko dní, počas ktorých tu bude, určite musíme navštíviť národné divadlo a musí ho namaľovať. Čašník, ktorý obsluhoval pri vedľajšom stole, nevedel z nej spustiť oči. Juliett bola ako slnko. Opisovala mi spolužiakov, profesorov, zoznamovala ma s mojou vysnívanou školou a ja som nasávala všetky informácie ako špongia. Napokon sme zaplatili a vykročili medzi turistov.

„Začínam umierať od hladu. Poďme si niečo dať.“

„Taliani, stredomorská kuchyňa...“ začala som vymenúvať možnosti.

„Čo tak dačo tradičné?“ prerušila ma.

„Ako to myslíš... tradičné?“

„Čosi typické.“

„Ako vepřo, knedlo, zelo s pivom?“

Juliett sa rozosmiala. „Čo si to povedala? Takéto slová máte v slovníku? Znelo to... nechutne.“